Nedjelja, 23.09.2012.g.

Iz nekog unutarnjeg razloga, a ne bih ga mogao samo tako obrazložiti,

jako me privlači spoznati čim više o ČISTILIŠTU I ONOME ŠTO SE

TAMO DOGAĐA.

Dobro, ja čvrsto vjerujem u postojanje Čistilišta gdje se mnoge duše

raznih ljudi MUČE KAKO BI SE U CIJELOSTI PROSVJETLILE I

OČISTILE OD GRIJEHA, KAKO BI TAKVE, POTPUNO ČISTE I

SVIJETLE, MOGLE GLEDATI I SLAVITI SVEVIŠNJEG BOGA, U

VJEČNOM ŽIVOTU, U BOŽJEM KRALJEVSTVU.

DA BI NETKO REKAO DA VJERUJE, TAKO NEKAKO JA MISLIM,

ALI DA STVARNO VJERUJE, ONDA BI MORAO IMATI I TU

ČVRSTU VJERU U POSTOJANJE ČISTILIŠTA.

Nikada nisam baš razmišljao o tome zašto vjerujem u Čistilište i sve što se

u njemu događa.

JEDNOSTAVNO, AKO VJERUJEŠ U GOSPODINA BOGA I NJEGOVU

BOŽJU RIJEČ, NORMALNO JE DA JE DIO TE VJERE I VJERA U

POSTOJANJE ČISTILIŠTA I SVIH RAZNIH OBJAVA U NJEMU.

I TAKO JE, KAKO ME GOSPODIN VODIO SVOJIM DUHOM

SVETIM U OBRAĆENJU I DUHOVNOM RASTU, ČISTILIŠTE I

VJERA U NJEGA, POSTALI SU NORMALNI DIO MOJE VJERE I

DUHOVNOSTI.

A ta moja jaka zainteresiranost za to što se tamo događa, kako se i zašto tamo dolazi, tko tamo dolazi, kako se iz njega izlazi i kada, i slično, mi se neki dan opravdala jednom mišlju da zapravo na taj način želim saznati kako se čovjek treba ponašati u ovom našem zemaljskom životu da ne bi došao u Čistilište nego odmah u Kraljevstvo božje.

I nije to saznanje isključivo za mene, ali mi puno pomaže u spoznajama, nego i za to da pokušam pomoći da to i drugi spoznaju, nastavljajući svoje svjedočenje drugima svega onoga što mi Gospodin dadne za spoznati.

I TO ZATO, JER OSJEĆAM DA TAKO VRŠIM BOŽJU VOLJU ZA

MOJ OVOZEMALJSKI ŽIVOT, SVJEDOČEĆI DRUGIMA O TOME ŠTO

MI GOSPODIN LIJEPOGA ČINI U ŽIVOTU.

A možda i za to jer mi je prva osoba, s kojom sam se morao pomiriti

nakon svog obraćenja, kojoj sam morao oprostiti i zatražiti njezin oprost,

za koju sam se morao puno moliti, BILA MOJ POKOJNI OTAC,

POKOJNI VEĆ 20-TAK GODINA.

I zato, vjerujući da se on nalazi u Čistilištu, ne radi svojeg života u vjeri,

jer je bio jako, jako veliki grješnik protiv Gospodina, NEGO RADI

GOSPODINOVOG MILOSRĐA KOJE ON MOŽE DATI KOME HOĆE,

tražio sam njegov oprost u ispovijedima, dao sam služiti mnoge mise za

njega i izmolio mnoge molitve.

I stvarno, čitajući razna svjedočanstva o Čistilištu i dušama u njemu,

svemu što se prije, sada i poslije događa na tom mjestu, potvrdio

sam si da je duša mojeg oca imala dobre šanse DA IZAZOVE IZLJEV

BOŽJEG MILOSRĐA NA SEBE U ZADNJIM TRENUCIMA NJEGOVOG

OVOZEMALJSKOG ŽIVOTA.

JER JE BIO ČOVJEK KOJI JE MNOGO TRPIO U ŽIVOTU I VOLIO

JE POMOĆI DRUGIMA. IMAO JE VELIKO SRCE.

A u svim tim svjedočanstvima i objavama koje su duše u Čistilištu dale i

objavile, PO BOŽJOJ MILOSTI, mnogim ljudima ovdje na zemlji, vrlo

često je svjedočeno upravo to, DA SE GOSPODIN SMILUJE MNOGIM

DUŠAMA, KOJE BI INAČE ZAVRŠILE U PAKLU, AKO SE U

ZADNJIM TRENUCIMA ŽIVOTA OBRATE, PA MAKAR I JEDNOM

SVOJOM ZADNJOM MIŠLJU, A ZA SVOJEG ŽIVOTA SU BILE

MILOSRDNA SRCA ZA DRUGE.

I ZATO JA SVAKI DAN IZMOLIM JEDNO VJEROVANJE I 27

"OČENAŠA, ZDRAVOMARIJO, SLAVAOCU I O MOJ ISUSE" ZA SVE

DUŠE U ČISTILIŠTU. TREBALO IH JE BITI 25, ZA SVAKU OD 5

RANA GOSPODINOVIH 5 MOLITVI, ALI SAM JOŠ DODAO DVIJE,

AKO SLUČAJNO KRIVO IZBROJIM ILI MI MISLI ODLUTAJU.

Od mnogih slučajeva radi koji trpe duše u Čistilištu, i završe tamo a ne u

Raju, zaintrigirali su me i grijesi svećenika radi kojih oni završe u

čistilišnim mukama, jer oni mnogo služe i pate ZA GOSPODINA u

ovozemaljskom životu.

Tako je draga Marija Simma nekoliko puta, u svojim knjigama i

intervjuima, navela da mnoge duše svećenika jako pate koji su odobrili,

poticali ili nekim propustom omogućili DA SE HOSTIJA, ŽIVI

GOSPODIN ISUS, PRIMA NA RUKU, TJ. DA GA VJERNIK PRIMI

NA RUKU OD SVEĆENIKA O ONDA SI JU SAM STAVLJA U USTA.

TAKO JE DRAGA MARIJA NAPISALA U SVOJOJ KNJIZI "MOJI

DOŽIVLJAJI S DUŠAM U ČISTILIŠTU":

"Jedan svećenik je došao k meni i rekao mi: 'MOLI ZA MENE

JER MORAM TEŠKO TRPJETI.' Više nije mogao reći, i tada je

nestao. Jedna druga duša čistilišta mi je kasnije objasnila taj

slučaj: 'ON MORA TEŠKO TRPJETI JER JE UVEO

PRIČEŠĆIVANJE NA RUKU I UČINIO DA SE IZ CRKVE

ODSTRANE KLUPE ZA PRIČEST. (gdje se moglo kleknuti kod

primanja pričesti) NAJVIŠE BI MU SE MOGLO POMOĆI AKO

BI SE PONOVNO VRATILO U CRKVU KLUPE ZA PRIČEST,

KOJE JE ON ODSTRANIO, I DA ONI, KOJE JE ON NAVEO

DA PRIMAJU SVETU PRIČEST NA RUKE, TO VIŠE NE

ČINE."

Rekla sam to nadležnom dekanu koji je za to imao

razumijevanja, ali je rekao: "Ja nisam uveo primanje pričesti

na ruku. A što se tiče klupica za primanje pričesti, mogu samo

pokušati da se udovolji toj želji, ali odluku o tom trebaju

donijeti tamošnji svećenici."

I JOŠ NA JEDNOM MJESTU:

"Već je dva puta došao jedan svećenik i potužio se da mora

teško trpjeti jer je klupu za primanje pričesti uklonio iz crkve i

tako primorao narod da stojeći prima pričest.

Vidimo da tu nije nešto u redu. Papa je doista dozvolio da se

pričest može primati i stojeći. Ali, tko želi primati pričest

klečeći, mora imati mogućnost da svetu pričest primi klečeći na

klupi za pričest.

Papa to hoće i imamo pravo tražiti to od svakog svećenika.

Jedna druga svećenička duša je rekla: "MORAM TEŠKO

TRPJETI JER SAM UVEO PRIČEST NA RUKU. KADA BI

JEDAN SVEĆENIK ILI BISKUP ZNAO KAKVU ODGOVORNOST

PREUZIMA KADA UVODI PRIČEST NA RUKU, NE BI NIKADA

VIŠE DIJELIO PRIČEST NA RUKU I NITKO NE BI VIŠE

PRIMAO PRIČEST NA RUKU."

Kako bilo da bilo, jer sve ovo je privatna objava kojoj ne moramo

vjerovati, prema crkvenoj regulativi, vjernici pričest mogu primati

na ruku a i stojeći.

No, ja to jednostavno ne mogu.

I prije sam nekako, kada se nisam pričešćivao i nisam bio toliko u vjeri,

KADA NISAM ZNAO DA JE U TOJ HOSTIJI ŽIVI GOSPODIN

ISUS, gledao to sa strane i mislio pa kako sada svećenik sa svojim

rukama dira tu hostiju i gura ju u jedna usta, pa onda druga, i tako dalje,

a sigurno mu na prstima ostane neki trag od onih prijašnjih usta. Pa mi

se to malo gadilo.

No, KADA SAM DOŽIVIO ŽIVOGA

GOSPODINA ISUSA KRISTA U HOSTIJI,

NE PADA MI NA PAMET DA HOSTIJU

PRIMIM U RUKE.

ŽIVO TIJELO ISUSOVO!

NIKAKO SE NE OSJEĆAM DOSTOJAN!

I, vidio sam u zadnjih nekoliko mjeseci jednu ženu u našoj crkvi koja,

kada se dijeli hostija, ŽIVI GOSPODIN ISUS U NJOJ, dođe pred

svećenika, klekne si, sklopi ruke i tako klečeći prima hostiju u svoja usta.

Svi ju nekako podozrivo gledamo. Ja puno niti ne obraćam pažnju na nju.

ALI, KOLIKO JE TO PONIZNO!

ONA KLEKNE I UČINI SE TOLIKO

PONIZNOM JER JOJ DOLAZI ŽIVI

GOSPODIN ISUS I ONA GA PRIMA

ŽIVOGA U SEBE.

Još uvijek ne mogu u sebi dovoljno pojmiti VELIČINU TOGA

TRENUTKA kako to osjeća ta žena.

OGROMNU PONIZNOST PRED ŽIVIM BOGOM, GOSPODINOM

ISUSOM KRISTOM!

A time, što mi je Gospodin pokazao druge koji Ga primaju klečeći, dao mi

je za razmisliti da li sam stvarno shvatio što se NA NAŠIM MISAMA

DOGAĐA KOD SVEĆENIKOVE PRETVORBE KRUHA I VINA.

ŽIVI GOSPODIN BOG, ISUS KRIST DOLAZI NAM U

MATERIJALIZIRANOM STANJU!

A PONIZNOST PRED NJIM NAM JE NAJVEĆI ZALOG NAŠEG

SPASENJA.

PONIZNOST.

BITI MALEN, BITI KAO DIJETE, BITI

NEZNATAN, BITI NIČICE

PRED GOSPODINOM…BITI PONIZAN.

TAKVI IDU U KRALJEVSTVO BOŽJE,

TAKO NAM JE GOSPODIN OBJAVIO.

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODIN U VIJEKE, I TVOJ OTAC, BOG

OTAC, I VAŠ DUH SVETI.

I ČAST I SLAVA DJEVICI MARIJI.